

— Хай! хай! на щитъ, повторихъ пакъ. И Самуила, като царъ кога го възкач'ватъ на царство, повдигнѣхъ на щитъ и го понесохъ къмъ събор-атъ.

Лице-то комисово грѣеше отъ радость.

За народ-атъ истрѣкалияхъ бѣчевы съ вино, народ-атъ ся веселяше и бѣше въ това врѣме готовъ да убие оногo-зи, кой-то смѣеше да продума въ тѣхъ радость:

Тежкó намъ Боже и горкó.

За на-утрѣ готвихъ службѣ. Сичкѣ-тѣ ношъ горѣхъ по пѣтица-та запалены бѣчевы со смоля.

Кога Райна разбра за сичко що ся бѣ случило, душа-та и' примрѣ, тя сѣдѣше млъчишкомъ и мысляше, каква пакость ꙗ дочякала; по нѣкогы ты ся стрѣскаше и ся оглѣд'ваше на около съ изгаснѣлъ поглѣдъ.

Туллѣ не можаше доста да нахвали и да наслави юначество-то Самуилово. Поче да ꙗ мори сънь, ты нѣколко пѣти науми Райнѣ, че ꙗ дошло врѣме да спятъ, а Райна клатяше главѣ и отговаряше—не щѣ.

Туллѣ ся крѣпяше и ся сръдѣше, най напoкoнь задрѣма.